

Ivan HORVAT HLEBINSKI

ZANJI PLES

Kak lepa senja,
kak draga tenja,
kak da vetrek večernji lefko
diha,
jene noči došla bo k meni,
na vankuš stiha,
Podravina moja,
sa dišeča od trav,
dufteča od cvetja i sena,
sa pisana od cifraste krav,
od snegov bela
kaj šumeče dravske pene
zlatna od švasteče pšenice,
sa svilena od plave vran,
sa triščeča od srebrene mrtvic,
rumena kaj krv
od sonca zaran,
sa raspepevana od žvrgolaste ftic.

Jene noči,
kak najlepša senja,
kak najdrakša tenja,
kak vetrek pramaletni
dok lefko diha,
došla bo k meni,
na vankuš stiha,
Podravina moja,
nasmejana kaj mladenka srečna
s črešnjinem cvetom prekrita,
vu zvezdanom prahu vmita.

I svet zdavnašnji
vu doge kodelašne gačaj
i široke nabrane suknjaj
po ravnici megleni
ze seov stran prihadał bo k meni
vu dogi, dogi prešenciji jeni.
I Podravina moja,
mazno kaj mati,

rekla mi bo:
se noči je tvoje
zanje venčanje –
dosta si zestekal.
Srce ji moje bo šepnolo na to:
Navek sem rad te imal,
komaj te dočecal!

Onda hegede bodo na tenko zaigrale,
cimbole mefko zabrenčale
kaj podravski večernji zvoni v ravnici.
Možika slatka deždila bo na nas z nebesa.

A Podravina i ja
zatancali si bomo ftečno
zanjega nerazdvojnoga plesa.
I vu te mah
postal bom zemla –
vekvečni plodni
podravski prah.

NEZREČENA REČ

Franu Galoviću

Mačva,
hilado devetsto
četrnajsto
leto.

Nacilal je nešče –
lucko srce zel za
meto.

Drobnoga štrenclina
prst je crni zleпка
pritisnol.

Vu podravski zemli
visoki je kostanj
vrisnol.

Vu Mačvi ravni,
hilado devetsto
i četrnajstoga
leta
pesničko srce senjarsko
zdeni smrti bilo je
meta.

Šepni mi, Fran,
je l' te v srcu
železna kugla piče?

Otišel si zaran.

Poveč mi, Fran,
je l' te boli kaj nesi dokraja
svojo reč domačo dospel zreči?

Šepni mi, Fran,
kaj pesnika more bole peči,
al reč nezrečena,
al kugla vu srcu
zapečena?

Poveč mi, Fran!
Kostanj je tvoj
ostal neobran.

Ja čakam tvojega šepeta
dok jesenski oblaki nad
šumom leže
i rodni kostanji reže...

Neso to kostanji.

To me odsakod vezda glede
nebrojene tvoje polumrtve
joči.

Ja čakam, Fran,
i poslušam vetra kak čez
žoto listje ide
plačočiči.

Otišel si od nas
zaran.
Ostal je kostanj
tvoj
neobran.

Šepni mi, Fran,
čez listje zvehnjeno
kulko je v tvojemu srcu
još ostalo ran?

ŽARE SE GLAJŽI

Ivanu Generaliću

Toga je dneva
vu vreme sivo
zajafkal cinkuš plačlivo:
slikar Ivina otišel na drugi je svet.

Zanemeli so beli jeleni rikači,
od jada se ščvrkla podravska klet.
Soze so spustili cvetje i drači,
vu tancu se norom skamenili svati.
Vrisnol je zdvojno konjek rogati.
Kukurek se pevčev pretrgel na pol,
skalile se joči srebrene mrtvic,
flaša aldomaša opala pod stol,
zadregla se popevka v požiraku ftic.

Kotura se vreme nevmrlo
kaj žmefko melinsko kamenje.

Žare se njegvi glajži i kipci
kak lepe, kak drage, kak slatke senj –
to lucko vekvečno čežnjenje,
to lucko cvetoče semenje,
to lucko žilavo korenje,
nigdar zatrto lucko hrepenenje
da navek se gore
ide,
da se na vrh brega
zide.

Čudeslivo se žare glajži i kipci:
kak vu zorji rosnati rascvela grana
na deklini lesi,
kaj v kmici vu podravski ravnici
beli ivanski kresi,
kak vu srcu drfčočem prvo lubljenje.

Glede nas s glajžov i kipcov joči njegve
i njegve senje –
naše i njegvo negdašnje
življenje.

